

NEW YORK TIMES BESTSELLERS

KRISTĪNA DODA

ATRIEBES IMPĒRIJA

KRISTĪNA DODA
ATRIEBES IMPĒRIJA

CHRISTINA DODD

OBSESSION FALLS

KRISTĪNA DODA

ATRIEBES IMPĒRIJA

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-31
Do 151

Copyright © 2015 by Christina Dodd

Kristīnas Dodas romāna "Atriebes impērija"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Ingūna Jundze
Vāka dizains Dairis Hofmanis

ISBN 978-9984-35-841-3

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2016

*Maniem draugiem, kuri pierunāja, pieglaimojās, iedrošināja un –
vissvarīgākais – klausījās, kā es radīju
Vērtjūfolsas pasauli. Paldies!
Jūs esat pelnījuši visu to labāko.
Un arī ceļojumu uz Disnejlendu.*

Pateicības

Sievietei rakstīšana nozīmē bīstamu neziņu un aizraujošu izaicinājumu, kas man nebūtu pa spēkam bez *St. Martin's Press*.

Dženifera Enderlina ar saviem skaidrajiem norādījumiem un redakcionālajām vadlīnijām neļāva man pārāk novirzīties no galvenā stāsta. Viņas piezīme – "Kristīna, reizēm tev ir jānogalina savi dārgie" – lika man samazināt izdomāto varoņu skaitu, atstājot tikai dažus, kas bija fascinējoši un pievilcīgi. Mums bija kopīgs redzējums, un tas ir ļoti nozīmīgi.

Anna Marija Tolberga un mārketinga komanda – Stefānija Deivisa, Endžela Krāfta, Džīna Marija Hadsone un Džesika Priga – redzēja grāmatu tās tapšanas procesā un padarīja aizraujošu katru dienu.

Mākslas nodaļa Ērvina Serano vadībā prata uztvert manu vīziju par to, kādai jāizskatās Vērtjūfolsai, tās skaistumu un draudīgumu un attēloja to uz grāmatas vāka.

Visiem Brodvejas un Piektās avēnijas tirdzniecības darbiniekiem! Paldies par to, ka pratāt izlikt grāmatu pareizajās vietās un pareizajā laikā.

Milzīgs paldies galvenajai redaktorei Amēlijai Litelai un Džesikai Kacai.

Es nemaz nezīnu, ko būtu iesākusi bez Keitlinas Derefās, kuras veikums bija tik milzīgs un tik profesionāls!

Paldies *St. Martin's* prezidentei un izdevējai Sallijai Ričardsonei. Es no sirds priecājos par to, ka esmu daļa no *St. Martin's Press*.

Vēl es pateicos atvaļinātajam Gaisa spēku majoram Rodžeram B. Belam, kurš bija gan kritiķis, gan redaktors, gan korektors itin visām manām grāmatām. Viņš bija mans ziņu avots jautājumos, kas skāra militāro jomu, ugunsdzēsību vai lidojumus. Viņš skubina mani, kad kavējos, drošina, kad drūmi mīnājos nebeidzamajā vidusdaļā, un ir man ļoti dārgs draugs. Paldies!

Pirmā daļa

NOLAUPIŠANA

1

Ātrgaitas lielceļš no Sanveli pilsētas Aidaho štatā stiepas uz ziemeļiem Sotūta kalnos. Tam ir divas joslas un stratēģiski izvietoti paplašinājumi gadījumam, ja kādam nepieciešams nomainīt automašīnai riepu vai rodas vēlēšanās gluži vienkārši apjūsmot ainavas. Ceļš vijas garām būdām, kas uzceltas, izmantojot alus pudeles un alumīnija plāksnes, garām aprūsējušiem pārvietojamiem namiņiem un mājām, kam fasādes apdarinātas ar dēļiem, kuri saukti sauc pēc jaunas krāsas kārtas. Šis lielceļš nozīmē braucienu atpakaļ laikā uz brīdi, kad rietumi atplestām rokām sagaidīja katru jaunatklājēju un neiederējās pārējā pasaulē.

Un tad uzradās Nacionālais Mežu dienests.

Neviens nekad nav sacījis, ka viņi būtu izdarījuši kaut ko aplamu. Pasaule ir pelnījusi, lai uz tās joprojām būtu tādas vietas, kur neviens nenocērt kokus, kas auguši kopš Jēzus laikiem, kur sniega motocikli un bankas automāti neizaicina melnos lāčus uz cīņiņu un kur neviens neizposta retus, trauslus augus un ziedus. Lielākā daļa cilvēku vēlas, lai būtu vieta, kurp doties pārgājienos pa neskarto dabu. Un arī tad tikai vasaras mēnešos, kamēr ziema atkāpusies... un nogaida.

Bet, ja runa ir par Mežrožu ieleju, arī Nacionālais Mežu dienests neko nespēj padarīt. Mežrožu ielejas ceļš nogriežas no ātrgaitas šosejas un tad vijas uz augšu, tikai uz augšu vien

ar asiem likumiem, kas līdzinās matadatām. Tas cilvēkiem, kuri pieraduši pie līdzena pamata, liek bailēs sarauties un ciešāk pieturēties. Grantētais ceļš ir vienās grambās un līdzinās veļas dēlim. Pie irēta *Jeep Cherokee* stūres sēž sieviete, un viņas zobi ik pa brīdim sasitas kopā, automašīnai dodoties uz priekšu pa tik nelīdzenu virsmu. Viņa tuvojas vietai, kur kādreiz ir piedzimis, un nokļūst virsotnē. Lūk, priekšā parādās ieleja, kas līdzinās starp kalniem iekārtam guļamtiklam.

Rančo īpašnieki te bija apmetušies jau pašā divdesmitā gadsimta sākumā. Viņi iekopa zemi, audzēja mājlopus un audzināja bērnus, stādīja dārzus un vairoja savu bagātību, stājās pretī stindzinošajam salam, Lielajai depresijai un bankrotiem.

Bet pašlaik ir augusts, dzeltenīgas zāles klātajos ielejas plašumos ganās mājlopi un antilopes. Pļavas stiepijas jūdzēm tālu uz priekšu līdz pat kalniem, kas slejas pie apvāršņa. Mežu dienesta ļaudīm patīk domāt, ka viņi stāv neskartās dabas sardzē, taču patiesībā Sotūta kalni paši par sevi ir visnotaļ labs aizsargs šai zemei.

Teilore Samersa savas dzīves pirmos deviņus gadus bija aizvadījusi, klaiņojot pa Sotūta kalniem, meklējot kādu drošu patvērumu projām no savām mājām, projām no vecāku strīdiem par viņas tēva rančo, viņas mātes godkāri un meitu, kura sazin kā vienmēr kļūva par šo strīdu galveno tematu.

Kad bija pienākusi Teilores desmitā dzimšanas diena, viņas abas ar mammu aizbrauca uz Baltimoru un viņa vairs neatgriezās Mežrožu ielejā... līdz šai dienai.

Viņa lēnām brauca pa slīpo nogāzi un vēroja, kā apkārt viss ir mainījies.

Vietā, kur agrāk atradās nelielas amatnieku celtas mājas, tagad bija izpletušies savrupnami. Tomēr to nebija pārāk

daudz. Bagātnieki bija iegādājušies arī visai plašus zemes īpašumus un nodrošinājušies, ka nekas neaizsegs skatienam skaistās ainavas.

Un Teilore viņus par to nevainoja. Tajā dienā, atvērusi automašīnas logu, viņa dzirdēja tikai vēju, kas glāstīja zeltainos zāles stiebrus, un pa retam putna trellim. Viņa pamanīja arī dažus pagātnes lieciniekus: kļavu audzi, kur viņa bērni bā mēdza rotaļāties, nekrāsota šķūņa paliekas... Ieķērusies virvē, viņa tolaik no siena gubas izšūpojās taisni ārā pa šķūņa plati atvērtajām durvīm.

Un tur jau tas bija! Pagrieziens uz Samersu rančo, kas viņas ģimenei piederēja vairāk nekā simts gadus – līdz brīdim, kad viņas māte šķīroties piespieda tēvu to pārdot un sadalīt ienākumus.

Pēda nevilšus noslidēja no pedāļa, un automašīnas gaita palēninājās.

"Paskat tik! Cilvēki, kuri rančo nopirka, ir uztaisījuši barjeras imitāciju. Un viņiem pat pieticis drosmes uzlikt zīmi "Samersa uz mūžiem". Viņi ir ne vien pievākuši sev manu mantojumu, bet arī uzvārdu! Izdzimteni!"

Teilore aizvēra automašīnas logus un atkal spēcīgi uzspieda uz gāzes pedāļa. Pa grambām un putekļiem viņa devās taisni uz priekšu, uz savu galamērķi. Turp, kur kalni sanāca cieši kopā, saspiežot ceļu gluži kā skrūvspilēs.

Pēc stundu ilgušas pārāk ātras braukšanas viņa beidzot varēja izbaudīt kalnu sniegto mieru. Tur bija meklētais mežs. Gaisa likās piesātināts, svaigs, priežu skuju asā aromāta, zemes un dažādu zaļumu smaržas pilns. Un jā... apkārt vēdīja arī... jā, pavisam noteikti, tā bija iedvesma.

Sevi Teilore allaž bija uzskatījusi par īstu mākslinieci.

Viņa koledžā bija mācījusies par grafisko dizaineri un pēc tam pārgājusi uz interjera dekoratoriem. Un bija nācies apsmiet savu talantu, to liekot lietā darbos, kas atnesa labu peļ-

ņu, tomēr viņa spēcīgi apzinājās savu pārākumu. Dvēseles dzīlēs viņa glabāja ticību tam, ka, aizejot no vilinošajiem panākumiem un kļūstot par īstu mākslinieci, viņas talants spētu mainīt šo pasauli.

Atzīmējot savas otrās saderināšanās iznīcinoši postošo galu, viņa bija aizlidojusi uz Soltleiksitiiju, noirējusi automašīnu un brauca uz ziemeļiem. Viņa apstājās, lai uzskicētu vai katru skaisto ainavu, jo cerēja, ka pirksti spēs uzburt kaut ko izcilu, emocijām bagātu un izteismīgu.

Nē. Tas nenotika nevienu reizi. Nebija ne pazīmes par ģēnija dzirksti, nebija nekā iedvesmojoša, nekā tāda, kas liecinātu par pašizziņu vai sāpju diženumu. Visus šos gadus viņa bija tik ļoti ticējusi sev... un tagad... nekā?

Pārlicība mudināja, ka mājās varētu atmodināt mūzu, tāpēc viņa brauca tālāk uz ziemeļiem. Uz Aidaho. Sanveli viņa noirēja istabu un tur pārnakšņoja. Un tagad... viņa bija ieradusies. Sirdij satraukumā pukstot, viņa apturēja automašīnu nelielā piknika laukumīnā. *Cherokee* viņa novietoja stāvvietā, ko apslēpa koki un krūmi, paķēra ūdens pudeli, jostas somu, zīmēšanas mapi un izkāpa no automašīnas. Meklējot kādu īpašu vietu, viņa gāja pa likumotu taciņu starp kokiem un vēlējās, ticēja un cerēja, ka tā palīdzēs skatīties atkal kļūt asākam.

Pēc nepilnas jūdzes mežs izbeidzās pie plašas, zaļas pļavas, kas aicinoši stiepa viņai pretī rokas. Viņa pazina šo vietu. Šis bija viņas īstās mājas, daudz īstākas nekā rančo. Šeit tēvs bija mācījis viņai ierīkot nometni, doties pārgājienā un medīt. Tie bija visdārgākie brīži visā viņas dzīvē.

Teilore uzrāpās uz viena no gludajiem, masīvajiem melnā bazalta blūkiem, ko te atnesuši ledāji. Pa labi un pa kreisi no viņas, cik tālu vien bija iespējams saredzēt, gaiši zilajās augusta debesīs iestiepās biedējošas un majestātiskas smailes. Tieši tā, lai meistara roka tās iemūžinātu uz audekla.

Taču bija tikai viņa.

Un tomēr viņa te ieradās un vēlējas izrādīt cieņu šai zemei, tās varenībai un spēkam.

Viņa atvēra skiču albumu, paņēma ogles zīmuli un ar visu dvēseli iegrima skaistās ainavas atveidošanā.

Pabeigusi darbu, viņa mazliet atvirzījās un sāka aplūkot savu veikumu.

Vidusskolā mākslas skolotāja bija sacījusi, ka ikviens spēj uzzīmēt kalnus, taču tikai īstens mākslinieks prot atklāt kalnu dvēseli un darba vērotājam pilnībā atklāt šo kalnu vienkāršo cēlumu, biedējošos augstumus vai dedzinošo salu. Īsts mākslinieks nerada mākslas darbu, viņš rada emocijas: ilgas, šausmas, mīlestību. Un visvairāk skolotāja nevēlējās, lai kalnus attēlotu kā saldējuma porcijas.

Ar visai lielu pārlicību Teilore bija gatava apliecināt, ka viņas uzskicētie kalni nelidzinās saldējuma porcijām.

Tie izskatījās pēc iesaugušiem kāju nagiem.

Viņa pārlūkoja savu skiču albumu, katru skici. "Kāpēc es šo kalnu karalisko varenību un mūžīgo majestātiskumu pielīdzināju kaut kam tik derdzīgam, cilvēkam piemītošam?" Viņa bija sapņojusi un plānojusi par to, ka viņas talants uzplauks vietā, kas tik ilgi lolota bērnības atmiņas, bet piedzīvoja pilnīgu neveiksmi, tik lielu neveiksmi, ka jutās teju vai atvieglota, kad izdzirdēja, ka viņai aiz muguras pa grambaino ceļu tuvojas kāda automašīna. Aizvērusi zīmēšanas bloknotu, viņa noslīdēja no klints blūča un devās uz prieku audzes pusi.

Nebija jau tā, ka viņai būtu nepieciešams paslēpties. Viņai bija tādas pašas tiesības atrasties šai vietā, kā jebkuram citam cilvēkam. Taču viņa bija sieviete, turklāt pilnīgi viena. Automobilī, visticamāk, bija rančo īpašnieki vai arī tūristi, bet medniekiem, kurus vilināja šaudišanās ārpus sezonas, zelta meklētājiem un pastāvīgajiem iedzīvotājiem allaž līdzī

bija ierocis. Tādās vietās daudz labāk bija nodrošināties, nekā vēlāk kaut ko nožēlot.

Kad likumā parādījās melns *Mercedes*, gluži kā personisko izaicinājumu pieveicot katru grambru, Teilore pasmaidīja.

Bagāti tūristi. Viņa lieliski pazina šādus tipus. Pilsētas puiši, kuri nespēja noticēt, ka Amerikā ir arī tādi ceļi, kurus neviens nav asfaltējis, rūpējoties par viņu ērtībām. "Interesanti, cik tālu viņi tiks? Kad grambras izrādīsies pārakas un kad viņi sabojās savu auto, uzsitoties uz kāda asāka akmens?"

Automašīna pazuda skatienam, jo aizbrauca aiz mājas lieluma klints blūža, kur ceļš iegriezās pļavā. Un tad dzinējs apklusā.

"Viņiem droši vien ieplānots pikniks. Viņi ieturēsies un brauks atpakaļ..."

Teilore ieskatījās pulkstenī. Pustris. Jau pavisam drīz arī viņai būs jāatgriežas pie sava īrētā *Cherokee*. Atceļš uz pilsētu prasīs vairāk par krietnām divām stundām. Bet vispirms... Viņa jau gāja dziļāk mežā, meklējot zīmēšanai kaut ko ne tik impozantu. Varbūt kādu koku. Vai vaboli.

Uz ceļa kāds aizcirta automašīnas durvis.

Un uzreiz ierunājās kāds vīrietis: – Izvelc viņu ārā no bagāžnieka.

2

Teilore apstājās.

"Viņu? No bagāžnieka?"

Šā cilvēka balss tonis viņai nepatika. Un nepatika arī vārdi, ko viņš bija pateicis.

Kurš vai kas atradās bagāžniekā?

– Vai tu domā, ka šeit būs pietiekami tālu? – otrs vaicāja, un bija dzirdams, ka viņš ir nepacietīgs un pamatīgi satraucies.

"Tā nekādā ziņā nav mana darīšana..." Teilore atsāka iešanu.

– Un cik tālāk tu vēl gribēji braukt pa šo nožēlojamo taku? Džimijs teica, lai atvedam viņu uz šejieni, atrodam kādu klusu vietu, piebeidzam un atstājam liķi...

Viņa sastinga.

– Vai tad šī vieta nav gana klusa, pēc tavām domām?

– Laikam jau ir...

Kaut kas nobūkšķēja.

– Jā!

"Piebeigt viņu? Atstāt liķi?"

Teilore jutās pilnīgi apjukusi. Čivināja putni. Virs galvas viņai milzīgās Duglasa egles skāva debesis ar savām zaru rokām un dungoja vēja melodiju.

Un kāds pavisam netālu runāja par... liķa atstāšanu.

– Tā arī darīsim, – pirmais vīrietis noteica. – Vai varbūt tu gribēsi pastrīdēties ar Džimiju?

– Nē, nē... – otrs vīrietis stostīgi attrauca. – Ne jau ar to biedējošo izdzimteni.

"Kāds Džimijs bija nolīdzis šos abus, lai..."

Automašīnas bagāžnieks atvērās pavisam klusi.

Apkārtņi piepildīja bērna kliegzieni.

"Tas taču nevar būt! Es esmu šeit, šajā mierpilnākajā vietā uz zemes, pilnīgi viena pati un cenšos atgūt savu mākslinieces dvēseli un piepeši... kļuvu par nozieguma liecinieci. Bērna slepkavības liecinieci."

Otrais vīrietis sacīja: – Jēzus! Viņš taču ir pievēmis visu bagāžnieku. Man nāksies to aizvest uz tīrīšanu.

– Nē, to tu nedarīsi. Kā tad tu grasies izskaidrot vēmekļu rašanos mašīnas bagāžniekā? Pastāstīsi viņiem, ka tur bija iebāzts viens sīkais? Tīri vien pats. – Pirmajam vīrietim bija skanīgs baritons, un rīkojumus viņš daļāja visai autoritatīvi.